

“Пътешествие с книгата... Дъга от думи”

I - IV клас

Приказки от Хлъзголандия

или

Как чичо Робърт разказва на Томи за първи път

- Имало едно време...
- Какво?
- Едно семейство...
- Но какво семейство?
- Семейство шоколадови пейки... или може би пейчици?..
- Но къде живеели?
- В Хлъзголандия - отсече чичо Робърт. - Томи!
- Какво?
- Ще спреш ли да ме прекъсваш с тези въпроси?! И така... В това семейство имало седем деца...
- Цели седем??? Ужас!
- Томи?!
- Добре, де!

- Един ден Натурчо се разхождал в двора, когато оттам минал един наперен и избухлив буркан с чили. В бързината се подхлъзнал и залял шоколадчето. Оттогава то било вечно проклето. Карамелка била много лигава и проточвала всяка дума. Лешникарчо пък бил най-послушното момче в семейството. Той редовно чукал в хаванче какаови зърна, нужни за поправка на изядени или разтопени части. Стафидчица била още бебе. Ванилка и Джинджифилка, които най-много от всичко обичали тайно от другите да се пързаят, били близначки. Орехчофчо се грижел за другите, когато родителите ги нямало - той бил най-голям и най-умен.

Пейките знаели, че все ще има някой, който да си поотчупва парченца от тях. Един ден обаче забелязали, че парченцата ставали все по-големи и по-големи.

"Децата няма да пораснат", притеснила се мама Боровинчица. "Отиваме в библиотеката!" - решил татко Касис със зелени домати. "Трябва ни книга, в която пише как да се прикриваме по-добре" - обяснили те на останалите.

Но как да стигнат до библиотеката?

Разбира се, решението им подсказал Орехчофчо. Взели няколко пътни конуса и се пъхнали под тях. Докато пресичали през улиците, шофьорите смятали, че полицаите са ги сложили. Вярно, полицаи не се виждали, но все пак пътните конуси са си пътни конуси, нали?

Полицаи се появили, когато Шоколадо-Пейкови почти стигнали до библиотеката. Щом видяла конусите, една кола спряла, другите след нея не успели да забавят, набили рязко спирачки и се блъснали една в друга... Но това е друга история!

В библиотеката пред Шоколадо-Пейкови обаче изникнал друг проблем. "Не стига, че е далече; не стига, че кулинарно-инженерният отдел се оказа на третия етаж, ами и книгата "Маскировъчни костюми за малки и големи сладкарски шедеври" е на последния рафт", цъкала Боровинчица, докато стъпвала върху мъжа си, а той - върху разклатен стол до стелаж.

Най-накрая, след няколко безуспешни опита да достигне томчето, Боровинчица го избутала и то с трясък се стоварило на пода. Вписали я тайно в първия срещнат картон на буквата Т. "Ще я върнем след 20 дни" - пояснил татко Касис със зелени домати.

Прибрали се по същия начин. Цялото семейство шоколадови пейки - или май бяха пейчици, се събрало да прочете книгата, за да се маскират. Така вече никой не можел да си похапва от тях и те можели да продължат да си живеят необезпокоявани в Хлъзголандия...

- Чичо?

- Да, Томи?

- Приказката беше много интересна...

- Наистина. Ти беше много послушен. Заслужаваш награда. Ммм...

искаш ли малко шоколад?

- Еее, чичо?

- Да, Томи?

- Но как са се маскирали шоколадовите пейки?
- Честно да ти кажа, това е част от друга приказка.
- И коя е тази приказка?
- Тази, в която Томи търси първия срещнат картон на буквата Т! -
поясни чичо Робърт. - Хайде сега лягай да спиш. Утре те чака дълъг
училищен ден...

Калина Ивайлова Цонева, 9 г.
ОУ "П.Р.Славейков" – Варна
Първа награда